

1973

Kocsis Albert és Szabó Csilla szonátaestje*

A népszerű és neves művész-házaspár szép műsorral látogatott el Kecskemétre: Mozart, Beethoven és Brahms egy-egy alkotását játszották az Országos Filmharmónia keddi bérleti hangversenyén.

Már most, beszámolóink elején le kell szögeznünk, hogy a koncert második fele – ráadásként két Schubert-tétellel kiegészítve – adta a teljesebb és maradandóbb élményt. Mozart C-dúr szonátája (K. 296.) az éppen klasszikussá érett műfaj szép példája, telve a mozarti derű itt-ott borúsabbá váló hangjaival. Társas muzsika ez a javából, mely nem nélkülözi a férfias vonásokat, de a keménységet mégis nehezen viseli el. A zongora olykor kissé harsány szólama elfedte a hegedűt, s a bizonyos fokú merevséggel megszólaltatott dallamok, figurációk is eltávolították egymástól a két hangszert. Ennek ellenére az összjáték nem szenvedett tempóban, ritmusban csorbát. Hasonló jelenségnek lehettünk tanúi Beethoven F-dúr (Tavaszi) szonátája esetében is. A nagy bécsi mester művét az utókor felől közelítették meg egyébként is az előadók: inkább a kezdődő romantikát hangsúlyozták benne, semmint a delelő klasszicizmust. A záró rondó lendületes előadása azonban méltán váltotta ki a közönség lelkes tapsát.

Brahms d-moll szonátája nagy technikai biztonsággal, robbanékony temperamentummal szólalt meg ezen az estén. Különösen emlékezetes a nyitó tétel lassan hullámzó megnyugvása, a zongora szólama felett zengőn daloló hegedű-dallam a második szakaszban. Az egész darab során jobb szólam-egyensúlynak örülhettünk a lefedett zongora miatt, mint a koncert első részében. A sajnos amúgy is kemény, s meglehetősen kiegyenlítetlen hangzású zongora nem kedvezett a klasszikus műveknek. Brahms töményebben felrakott szólama Szabó Csilla igen intenzív muzsikálásában sokkal meggyőzőbben, marandó élményt jelentve hatott. Kocsis Albert játékának legszebb pillanatait is a Brahms-szonátának köszönhetjük.

A kitűnő zongoraművész és hegedűművész a ráadásként játszott Schubert-muzsika (D-dúr szonatina III. és II. tétel) megragadóan szép előadásával bizonyára tovább növelte népszerűségét a kamaraesteken kivételesen nagyszámúnak mondható és végig figyelmes hallgatóság körében.

* Petőfi Népe, 1973. 02. 08., 3. o.